

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE GENEZA, Anul 1953

Dacă are cineva vreo întrebare, s-o scrie și să trimită un copil s-o aducă, sau procedați cum vreți. Eu mai am aici vreo două sau trei întrebări.

Motivul pentru care facem aceasta este că vrem să aflăm ce este în mintea oamenilor, ce anume gândesc ei. Înțelegeți? Orice biserică bună și puternică face aceasta, deoarece dacă vrem să înaintăm corect trebuie să curățăm cărarea de orice lucru greșit. Iată de ce avem uneori câte o seară pentru întrebări.

Dacă aveți întrebări, puneți-le, și eu vă voi răspunde la ele. Puneți orice întrebare legată de Scriptură.

Oamenii vin adesea și spun: „Frate Bill, crezi că dacă Cutare a făcut lucrul cutare, acesta mai poate fi numit creștinism?” Fraților, vreau să vă spun că astfel de întrebări nu-și au locul aici.

În seara aceasta mă simt foarte bine pentru că toată după-amiaza am cosit în soarele fierbinte.

În curând vom avea o campanie de evanghelizare. Nădăjduiesc să nu uitați să veniți pe stadionul din Chicago, în data de 23 august. Adunările se vor ține până în 05 septembrie și nădejdea mea este că Domnul ne va binecuvânta cu lucrări mari. S-a făcut multă publicitate cu privire la ele, de aceea credem că va fi minunat.

Am aici, pe o foaie, șase întrebări, toate referitoare la același lucru: Cartea Genezei.

Prima întrebare se referă la Geneza 1.26-28. Să citim mai întâi ce mi s-a scris pe foaie. Dacă vreți, puteți să mă urmăriți în cartea Genezei:

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”

Ați găsit? Mai departe, el sau ea, a luat textul din Geneza 2.7:

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului...”

Deci mi se dau aceste două texte din Geneza 1.27, unde scrie:

*„Dumnezeu **a făcut** (acest cuvânt este subliniat) pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”*

Și Geneza 2.7: *„Domnul Dumnezeu **a făcut** (acest cuvânt este subliniat din nou) pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață...”* iar întrebarea este:

1. Care este deosebirea și care este legătura dintre versetele de mai sus?

Aici este un lucru foarte subtil și am să vă spun ce cred eu cu privire la acest lucru. Dacă nu veți fi de acord cu mine, nu este nimic. Aș vrea să-i mulțumesc fratelui Neville pentru răspunsurile bune pe care le-a dat la aceste întrebări.

Deci, în Geneza 1.26 scrie că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său. Ar fi bine să citim împreună:

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră: el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.”

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”

Eu am auzit adesea, peste tot în lume, tot felul de păreri cu privire la versetele acestea. Urmăriți ce a făcut Dumnezeu în Geneza 2.7: *„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.”* Deci întrebarea este: Ce legătură are Geneza 1.26, cu Geneza 2.7?

Dumnezeu a creat doi oameni. Unul era bărbat și celălalt... Care este legătura? Cum se împletesc aceste două versete în Scriptură? Dacă priviți Geneza 1.26, prima parte, vedeți că scrie: *„Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru...”* ceea ce ne face să înțelegem că El vorbea cu cineva, cu o altă ființă: *„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră și el să stăpânească peste tot pământul.”*

Primul lucru creat a fost desigur, lumina, dar care a fost ultimul? Bărbatul, pentru că femeia a fost făcută după bărbat. Deci, ultimul lucru din creația lui Dumnezeu este omenirea. Dar ați observat cum l-a făcut Dumnezeu pe primul om? El l-a făcut după asemănarea Sa, deci omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Dar ce este Dumnezeu? Dacă vom afla ce este Dumnezeu, atunci vom înțelege și ce fel de om a creat El.

În Ioan 4, Isus vorbește cu femeia aceea din Samaria. Nu am timp să caut, dar ceea ce mă interesează scrie în versetele 23-24:

„Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci

mântuirea vine de la iudei;

dar vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.

Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine și duh și în adevăr.”

Deci, dacă Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui, ce fel de om a făcut El? Unul duhovnicesc. Observați, după ce Dumnezeu Și-a încheiat creația și l-a făcut pe om, un om duhovnicesc, i-a dat stăpânire peste vite, peste pești și peste toate celelalte lucruri. Deci, Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, ca să conducă vitele și fiarele câmpului în același fel în care Duhul Sfânt îl conduce astăzi pe credincios. Înțelegeți? Cu alte cuvinte, Adam era primul om din creația de pe urmă a lui Dumnezeu.

Prima creație a fost Dumnezeu însuși; apoi a fost Logosul, care era Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup.” (Ioan 1.1,14), iar din Logos a venit omul.

Am în minte o imagine minunată. Cred că v-am mai vorbit despre aceasta, dar haideți să mergem totuși într-o călătorie imaginară, fără să ținem cont de această căldură.

Haideți să ne întoarcem cu o sută de milioane de ani în urmă, când nu erau nici stele, nici lună și nimic altceva pe pământ. Era o vreme când pe aici nu exista nimic altceva decât veșnicia. Și veșnicia era Dumnezeu, pentru că El este dintotdeauna. Să mergem acolo, pe margine și să vedem ce se întâmplă.

„Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu.” Nimeni nu poate să-L vadă pe Dumnezeu în trup, pentru că El nu are trup. Dumnezeu este Duh, înțelegeți? În ordine. *„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.”* (Ioan 1.18).

Imaginați-vă că nu există nimic altceva decât spațiul. Nu există lumină; nu există întuneric; nu există nimic. Acestea sunt aparențele, pentru că de fapt există o puternică Ființă supranaturală care acoperă întregul spațiu și timpul. El este din veșnicie în veșnicie; El este Dumnezeu.

Nu se vedea nimic, nu se auzea nimic, nu se mișca nici un atom în aer, nici măcar nu exista aerul, și totuși Dumnezeu era acolo. Așa era Dumnezeu și nici măcar un om nu L-a văzut. Acesta este Dumnezeu Tatăl.

Apoi, după un timp încep să zăresc o Lumină sfântă care prindea formă. Privind într-acolo, noi o putem vedea numai cu ochii duhovnicești. Stăm pe margine și privim ce face Dumnezeu. Vom ajunge imediat la întrebarea pusă și vom vedea cum se clarifică totul.

Deci, nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Cu ochii minții însă, putem vedea cum se formează acea Lumină albă. Ce este ea? Ceea ce Biblia și cititorii ei numesc „Logos,” „Cel uns,” „ungere” sau – așa cum mă gândesc să spun, o parte din Dumnezeu, care începea să ia ființă și despre care oamenii pot să înțeleagă doar puțin: Lumina.

Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat naștere Fiului Său înainte ca să existe măcar un atom din aer.

Isus a spus: *„...Tată, proslăvește-mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.”* (Ioan 17.5), iar în Ioan 1.1,14, scrie: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul*

S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr.” Vedeți ce a făcut Dumnezeu? S-a descoperit oamenilor ca Unul dintre ei.

Întorcându-ne la vremea aceea, noi nu putem vedea nimic, decât prin ochii duhului. Acesta este Fiul lui Dumnezeu, Logosul. Parcă Îl văd jucându-Se cu veșnicia, un copil în fața ușii Tatălui. Înțelegeți?

În această povestioară imaginară, El începe să-Și imagineze lucrurile și Îl aud spunând: *„Să fie lumină!”* Când a spus aceasta, a explodat un atom și s-a născut soarele. Sute de milioane de ani, atomii au tot explodat și au ars în soare, iar astăzi continuă să ardă și să explodeze.

Dacă va fi lansată vreodată bomba atomică, lanțul atomic se va rupe, iar pământul va fi ca soarele: va exploda și va arde. Și dacă am putea sta pe un alt continent sau planetă și am privi, ar fi ca și cum ar exista încă un soare. Da, atunci ar arde pământul și ar provoca explozii. Căldura de la soare ajunge la milioane și milioane de mile distanță, iar flăcările lui ating milioane de grade Fahrenheit.

Deci El a făcut soarele. Apoi, sute de milioane de ani a urmărit cum razele lui încălzeau pământul. Și iată că un alt gând prinde formă în mintea Lui. Ce face? Scrie prima Biblie. Prima Biblie la care a privit omul vreodată a fost zodiacul, stelele. Acesta se potrivește perfect Bibliei pe care o avem noi. Astfel, Zodiacul începe cu fecioara, este adevărat? Cu ce se încheie? Cu leul.

Desigur. La prima Sa venire, Isus a venit printr-o fecioară, iar a doua oară va veni ca Leul din seminția lui Iuda. Înțelegeți? El a scris totul acolo sus, chiar și zodia cancerului.

Dumnezeu a așezat pe cer soarele, iar apoi stelele și meteoriții.

Dacă știința studiază aceste corpuri cerești care ard, aceasta nu-L contrazice pe Dumnezeu. Dimpotrivă, aceasta dovedește că ceea ce a spus, El face totul real. Meteorii aceștia care plutesc departe de căldura soarelui și se mișcă prin spațiu, desigur sunt atrași.

La început, totul era ca înghețat. Pământul arăta ca o mare bucată de zgură. Înăuntrul lui sunt și acum doar erupții vulcanice, iar știința pretinde că crusta pământului, pe care trăim noi, este asemenea cojii unui măr.

Sunt 25.000 de mile (aproximativ 40.000 Km) de jur-împrejur și cam opt mii de mile (13.000 Km) grosime. Și gândiți-vă că acolo înăuntru clocotesc vulcanii.

Mai mult de două treimi din planetă este apă și cam o treime, este uscat. Uitați-vă la crusta pe care trăim noi: peste tot sunt numai substanțe explozive: gaz, gazolină, petrol... și mai mult de două treimi este apă. Care este formula chimică a apei? H₂O: două părți hidrogen și o parte oxigen: o combinație explozivă.

În fiecare cameră este suficientă electricitate să separe căldura de frig și ar fi suficientă electricitate să producă o explozie. Într-o minge de golf încap suficienți atomi ca să zboare orașul New York de pe fața pământului, iar omul stă la intrarea în iad, se bate cu pumnii în piept și sfidând Cuvântul lui Dumnezeu, spune: „Iadul? Nu există așa ceva!” Dar adevărul este că voi stați în fiecare clipă deasupra iadului. Da, iadul este chiar sub voi.

Priviți acel nimb de lumină. Mi-L imaginez mișcându-se între pământ și soare. Pământul este doar o uriașă sferă de gheață. Apoi gheața începe să se topească și ghețarii coboară dinspre țările nordice, trec prin Kansas, Texas și prin locurile acestea și se opresc în Golful Mexic. Astfel, totul a fost acoperit de ape.

Mergem acum în Biblie, la Geneza 1.2: „Pământul era pustiu și gol; peste fața

adâncului de ape era întuneric...” Așa este? „...și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.”

Apoi, El a despărțit apele și a ridicat dealurile și câmpiile – într-un cuvânt: uscatul. A făcut verdeța și toate celelalte. A făcut luna; a pus granițe mării, ca să nu le treacă, etc.

El a făcut toate aceste lucruri, apoi a făcut fauna: păsări, albine, maimuțe etc., și le-a așezat pe pământ, iar la final a spus: *„Să facem om după chipul Nostru.”* Dacă omul era asemănător, sau la fel ca acea Lumină, nu putea fi văzut, fiindcă era o ființă duhovnicească.

Dumnezeu Se descoperea în toată plinătatea dumnezeirii Sale: ca Tată, ca Fiu și ca Duh Sfânt, spunând: *„Să facem om (adică un fiu al Său, o ființă ieșită din El), după chipul Nostru (El era o Ființă supranaturală); și el să stăpânească peste vitele câmpului.”* Vedeți? Omul conducea vitele și toate vietățile, așa cum Duhul Sfânt îl conduce astăzi pe credinciosul adevărat. Vocea omului se auzea și îndruma vitele și oile spre pășune, îndruma peștii în apă, etc. Vedeți? El stăpânea totul, așa că toate îi erau supuse.

În Geneza 2.7 citim: *„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului.”* Deci, l-a făcut pe om din țărâna pământului și a pus în el Duhul Său supranatural.

O, pot să mi-l imaginez pe Adam stând acolo ca un pom. Dumnezeu îl făcuse din țărână și nu avea nici un pic de viață în el; degetele de la picioare îi erau lipite de pământ, asemenea unor rădăcini. Dar Dumnezeu a suflat viața în el și astfel a devenit o ființă vie, un suflet viu și a început să umble.

Atunci Dumnezeu a luat o coastă din el și a făcut-o pe femeie. De unde a luat El duhul femeii?

În Geneza 1.26 Dumnezeu a zis: „*Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască.*”

Pentru bărbat, El a făcut un duh rezistent, în timp ce pentru femeie a făcut un duh sensibil, delicat și feminin. O, și când vezi o femeie care se poartă ca un bărbat, să știi că a ieșit din locul care i-a fost dat de la început. Înțelegeți? Eu cred că este o rușine pentru femei faptul că și-au părăsit locul lor delicat și feminin. Este o urâciune. Acesta este adevărul.

Să vă mai spun ceva, chiar dacă nu femeile reprezintă subiectul discuției noastre. Știu că doare ceea ce spun, dar mai demult femeile erau atât de timide încât dacă le vorbea un bărbat roșeau imediat. Ce este aceasta? Eu n-am mai văzut așa ceva de foarte mult timp, așa că nici n-aș ști ce să cred dacă aș vedea o femeie roșind. Nu mai au nici un pic de demnitate; nu mai au nimic din duhul acela sensibil feminin. Astfel, poartă haine bărbătești, își taie părul ca bărbații, înjură ca bărbații, votează ca bărbații, muncesc asemenea bărbaților, așa că au devenit dure și masculine. O, Doamne! Aceasta arată unde am ajuns. Chiar așa.

Astăzi vezi din ce în ce mai rar o doamnă delicată. Da, este foarte greu să găsești una. Nu am dreptate? Ba da. Acesta este adevărul. Femeia nu trebuie să se comporte ca un bărbat, grosolan și aspru, ci trebuie să fie plăcută, fiindcă așa a făcut-o Dumnezeu. Eu pot să vă dovedesc aceasta cu Scriptura. Da, așa este.

Dar ne-am îndepărtat de la întrebarea pusă. Vedeți, când l-a făcut pe primul om, El l-a făcut după chipul Său.

Înainte să existe măcar o stea, Dumnezeu știa cum va fi această lume. El știa că eu voi fi William Branham și că voi predica Evanghelia de la amvon. El știa că tu vei fi John Doe și că vei sta să asculți. Da, El a știut toate acestea încă înainte de întemeierea lumii. Aleluia!

Aici se încurcă oamenii: calviniștii, legaliștii, etc. Înțelegeți? Astfel, ei spun: „Bine, dar de ce unii sunt predestinați să piară?” Nu este așa, fiindcă Dumnezeu vrea ca nimeni să nu piară. El nu vrea moartea păcătosului, dar pentru că este Dumnezeu, știe că unii oameni nu-L vor primi și ca urmare vor pieri. Înțelegeți?

Dacă este Dumnezeu, El trebuie să știe sfârșitul înaintea începutului, nu-i așa?

El știa că vor exista și femei, de aceea a făcut și duhul feminin. Biblia spune aceasta în Geneza 1.26: „...El a făcut pe om parte bărbătească și parte femeiască.” Amin. Vedeți? Știind dinainte, El i-a făcut pe bărbat și pe femeie înainte să fie creați din țărâna pământului.

Apoi, Dumnezeu l-a creat pe om din țărâna pământului, dar nu după chipul Său. Trupul acesta nu este creat după chipul lui Dumnezeu, ci după chipul animalelor.

Pot să-mi scot haina? Se face tot mai cald aici. Am o cămașă cam ponosită, dar să n-o luați în seamă. Jesse n-a venit să-mi ia rufele, așa că... Dar noi discutăm despre o problemă mult mai importantă decât o cămașă ponosită, nu-i așa? Desigur, noi discutăm despre Viața veșnică.

Dumnezeu știa de la început să vor exista femei și bărbați și că Mântuitorul va veni aici. El știa de venirea lui Isus și știa că va fi răstignit, iar când a fost pe pământ, Isus le-a spus ucenicilor că-i cunoaște încă înainte de întemeierea lumii.

Și Pavel a spus aceasta în Epistola sa către Efeseni. Da, în Efeseni 1, Pavel a spus că noi am fost aleși încă înainte de întemeierea lumii:

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus:

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești în Hristos.”

Acum fiți atenți!

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii...”

Ei, ce ziceți? Nu sună bine? Ba da, sună foarte bine. Dumnezeu îl cunoștea pe Orman Neville și știa încă înainte de întemeierea lumii că el va predica Evanghelia. Nu este minunat?

„...ne-a ales...” Da, el este un mădular al bisericii, iar Dumnezeu știa că va avea această biserică. Pavel i-a zis Bisericii din Efes: *„...ne-a ales în El...”* Dar noi toți suntem mădularele trupului lui Hristos, este adevărat? Și Dumnezeu ne-a ales - pe mine și pe tine - încă înainte de întemeierea lumii. Nu este minunat?

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. Să ne întoarcem la acest chip, la primul nostru chip. Dumnezeu m-a creat pe mine, William Branham, înainte de întemeierea lumii. Atunci El a făcut duhul meu. Din câte știu despre aceasta, nu eram conștient de nimic, dar mă aflu acolo.

O clipă! Isus le-a spus ucenicilor că îi cunoaște înainte de întemeierea lumii, iar Pavel a spus că Dumnezeu ne-a ales în Hristos încă înainte de întemeierea lumii. O parte din mine, din Orman Neville, din voi toți de aici, era în Hristos Isus înainte de întemeierea lumii. Așa cred eu cu privire la acest lucru.

Eu cred că adevărații credincioși au Duhul Sfânt sau duhul acelor îngeri care erau cu Dumnezeu și nu au căzut la început, pentru că nu au crezut minciunile Satanei. Dar două treimi sunt în păcat; două treimi din îngeri au fost alungați din cer. Ei

sunt acele duhuri rele care vin peste oameni și locuiesc în trupurile lor. Înțelegeți ce vreau să spun? Ele intră în oameni și le schimbă comportamentul. Voi știți că Isus a scos din Maria Magdalena șapte din acele duhuri: mândria, lauda, necurăția, obscenitatea, vulgaritatea, invidia, cearta. Înțelegeți? Aceste duhuri, aceste ființe supranaturale, au fost create atunci când Dumnezeu a început să-l facă pe om după chipul Său.

Apoi l-a pus pe primul om, pe Adam, în țărâna pământului, acest om fiind făcut după chipul animalelor. Da, aceste chipuri omenești sunt făcute după chipul animalelor.

Astfel, avem mâini ca maimuțele, avem picioare ca urșii, etc. Luați un ursuleț, jupuiți blana de pe el și puneți-l lângă o fetiță. O, frate, va trebui să te uiți foarte atent ca să observi diferența. Conformația este aproape aceeași, dispunerea organelor, forma, totul. Este vorba de chipul unui animal, pentru că omul trebuia să comande animalului; era datoria lui să-l conducă.

Scoateți Duhul Sfânt dintr-un om și el va fi mai rău decât un animal. Știu că ceea ce spun este greu de crezut, dar luați un om care nu a avut mintea înnoită, care nu acționează sub călăuzirea Duhului Sfânt și veți vedea că este în stare să smulgă bebelușul din brațele mamei sale ca s-o necinstească pentru pofta lui animalică. Acesta este adevărul.

Luați o scroafă bătrână sau o cățea. Noi le spunem în toate felurile, dar le vedem moralitatea după felul în care se poartă cu purcelușii sau cățelușii lor. Dar o femeie cu renume rău este întinată tot timpul. Așa este.

Țineți minte deci, că fără Hristos moralitatea noastră poate scădea mai jos decât moralitatea unui câine. Câinele și nici un alt animal, nu trebuie să poarte haine ca să se acopere, deoarece omul este cel care a căzut, nu animalele.

La început, animalele erau sub conducerea omului, erau supuse lui, pentru că omul era stăpânul și conducătorul lor; așa că orice fiară a câmpului se temea de el.

Cineva m-a întrebat odată: „Nu te temi de animale?”

Adevărul este că orice animal care a fost creat vreodată îi produce teamă omului. Așa trebuie să fie de la cădere încoace. Vedeți? Tu fugi de el și el fuge de tine. Așa este. Câinele sau orice alt animal. Voi spuneți: „Bine, dar ce este cu omul, frate Branham?” Veți înțelege imediat și veți înțelege și cum este cu unitatea și cu trinitatea.

Dumnezeu S-a descoperit și a venit jos la acest om, pentru că omul nu a păcătuit în duh, ci în trup: poftă, patimă... și când a păcătuit, s-a despărțit de Creatorul Său. Apoi, Dumnezeu, Logosul, Creatorul însuși, a venit jos ascuns într-un chip de om.

Omul a fost făcut mai întâi după chipul lui Dumnezeu, apoi, după chipul animalelor, în acest chip având loc căderea lui. Atunci, Dumnezeu a venit să îndure durerea în chipul de om, în Omul Isus Hristos. Dumnezeu nu ar fi putut să simtă durerea în Duh, durerea fizică, de aceea S-a descoperit în chip de om, făcând astfel răscumpărarea omului căzut. Înțelegeți?

Dumnezeu a suferit în trup: *„Fără îndoială, mare este taina evlaviei: Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”* Este adevărat? Dumnezeu însuși a coborât să locuiască într-un trup omenesc și să îndure ispita: *„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.”* (2 Corinteni 5.19). Înțelegeți acum ce înseamnă dragostea lui Dumnezeu?

Am să vă explic ca să fiu sigur că înțelegeți. Femeia este supusă bărbatului ei. Biblia spune că bărbatul trebuie să-și conducă soția. O, dar cum au schimbat oamenii aceasta! Acum femeia este aceea care-l conduce pe bărbat. Astfel, poți

auzi: „John, tu stai acasă! Nu vii cu mine!” la care soțul răspunde supus: „Da, draga mea.” Vedeți?

Dă-mi voie să-ți spun însă ceva, domnule: Tu trebuie să răspunzi pentru soția ta, dar ea nu va trebui să răspundă niciodată pentru tine. Tu ești capul familiei, al femeii, de aceea Dumnezeu îți va cere socoteală. El este Capul bărbatului. Acesta este motivul pentru care Domnul a spus: „Bărbatul să-și taie părul pentru Hristos, dar femeia să aibă părul lung, pentru că dacă îl taie își necinstește bărbatul.” Vedeți? Înțelegeți ce vreau să spun? Înțelegeți ce zice Scriptura?

Alaltăieri am fost la Shreveport și acolo am participat la o discuție despre femei, dacă ele ar trebui să poarte părul lung sau nu. Eu am spus: „Dacă o femeie își taie părul, conform Scripturii, bărbatul are dreptul s-o lase, poate să divorțeze de ea.” Așa este, pentru că așa spune Biblia. O, Doamne! Femeile acestea care au Duhul Sfânt, stau aici exact așa cum li s-a spus. Domnul a spus că dacă trebuie să se tundă, dacă au vreo problemă și ca urmare trebuie să-și taie părul, atunci să se radă până când le va crește din nou. Așa este. Cuvântul mai spune că o femeie care își necinstește bărbatul poate fi îndepărtată prin divorț. Însă în situația aceasta bărbatul nu are voie să se mai recăsătorească. Așa spune Scriptura.

O, frate, am avea nevoie de mai multe seri numai pentru a răspunde la întrebări. Citiți 1 Corinteni 11 și veți vedea cum stau lucrurile.

Cum spuneam, Dumnezeu l-a făcut pe om parte bărbătească și parte femeiască. Vedeți ce a făcut El? Cred că prima parte a întrebării este clară.

Acum Geneza 2.7: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.”

Care este diferența sau legătura dintre aceste două versete? Păi, omul din Geneza 2.7 este de fapt arătarea vizibilă a celui dintâi și înzestrarea lui cu cele cinci

simțuri. Tu nu poți să-L atingi pe Dumnezeu cu mâinile și nici nu poți să-L vezi cu ochii, pentru că El nu îngăduie aceasta.

Ați văzut vreodată un bătrân sfânt pe moarte? L-ați auzit spunând: „Uite-o pe mama! Nu am mai văzut-o de atâția ani...” Vedeți? În timp ce se sting ochii aceștia, vin la suprafață ochii supranaturali. Atunci vederea noastră naturală se stinge și privim la lucrurile supranaturale ale lui Dumnezeu. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dar priviți! *„...dacă se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc - unii dintre bărbații și femeile de aici îmbătrânesc, iar eu mă gândesc la tatăl meu, care este deja un om bătrân - avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână ci este veșnică.”* (2 Corinteni 5.1).

Atunci ne așteaptă un trup duhovnicesc veșnic. Când voi fi acolo, n-am să-l pot atinge pe fratele Neville de aici. Voi știți că Ioan a văzut sufletele de sub altar, care strigau: *„Până când, Stăpâne Doamne?”* Probabil că acele suflete doreau să se întoarcă și să fie îmbrăcate cu trupurile veșnice. Ei se cunoșteau dar nu puteau să-și vorbească, nici să își strângă mâinile, etc.

Noi avem în Biblie un tablou care dovedește aceasta. Astfel, când vrăjitoarea din En-Dor a chemat duhul lui Samuel, Saul l-a recunoscut imediat ce vrăjitoarea i l-a descris și a știut că este el. Dar și Samuel l-a recunoscut pe Saul și i-a zis: *„Pentru ce mă întrebi pe mine când Domnul S-a depărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău?”* (! Samuel 28.16). Este adevărat? Bătrânul Samuel, învelit în mantaua sa de proroc, stătea în fața lui Saul și îl privea. El era un duh, iar vrăjitoarea a putut să-l vadă, așa că a spus: *„Văd o ființă dumnezeiască sculându-se din pământ.”* (v. 13). Și Samuel i-a zis lui Saul: *„Pentru ce m-ai tulburat, chemându-mă?”* la care Saul i-a răspuns: *„Sunt într-o mare strâmtorare: Filistenii îmi fac război și Dumnezeu S-a depărtat de mine; nu mi-a răspuns nici prin proroci, nici prin vise. Și te-am chemat să-mi arăți ce să fac.”* (v. 15). Atunci Samuel i-a spus lui Saul: *„Mâine, tu și fiii tăi, veți fi împreună cu mine și Domnul va da tabăra lui Israel în mâinile filistenilor.”* (v. 19). Vedeți? Samuel era conștient și se uita la vrăjitoare și la Saul ca și când ar fi

fost aici, pe pământ.

Ce ziceți de părinții care sunt pe moarte și îi văd dincolo pe cei iubiți? Ei îi recunosc, dar în trupul supranatural.

Acum urmează însă partea glorioasă: la întoarcerea lui Isus, la înviere, nu vor mai fi aceste trupuri. Ființa supranaturală pe care a făcut-o Dumnezeu la început, se va întoarce pe pământ în alt trup, născut nu din femeie ci creat de Dumnezeu. Aleluia! Acest trup nu va îmbătrâni niciodată, pielea nu i se va zbârci, părul nu-i va încărunți, ci va fi desăvârșit pentru totdeauna. Aleluia!

O, frate, aceasta mă face să strig! Eu voi arunca această ciumă de carne și mă voi înălța ca să primesc răsplata veșnică. Pentru ce ar mai trebui să ne facem griji?

Tot planul este aici: cum m-a creat Dumnezeu la început, cum am venit pe pământ, cum mi-am ocupat locul ca propovăduitor al Evangheliei, cum am găsit mântuirea, cum mi-am trăit viața prin îndurarea lui Dumnezeu... Aleluia! Același duh pleacă de aici așa cum era la început. Da, mă voi duce înapoi, fiind conștient că am fost aici (Aleluia!), apoi voi aștepta și mă voi odihni în binecuvântarea veșnică. Mă voi întoarce într-un trup desăvârșit, de care moartea nu se va mai atinge niciodată.

Moartea începe să se atingă de tine cam pe la 22 de ani. Atunci începi să decazi, așa că după 25 de ani vezi că nu mai ești omul care erai înainte: sub ochi încep să-ți apară riduri și parcă nu mai poți nici să te speli ca înainte. La 30 de ani observi o mulțime de schimbări, dar așteaptă până la 40 de ani și atunci ai s-o simți cu adevărat. Oh, frate, dar ce să mai zici la 80-90 de ani, când va trebui să folosești bastonul? Ce este aceasta? Dumnezeu ne pune la întrecere, să alergăm, dar într-o zi slăvită... O, Doamne!

Da, moartea se strecoară în noi. Cândva, eu aveam umerii drepecți, părul negru și pe

tot capul și nu aveam nici un rid. Dar priviți-mă acum: nu mai sunt la fel de înalt, umerii mi se încovoie, mă îngraș, am riduri, am chelie. Uitați-vă cum a lucrat moartea în ultimii 20 de ani. Da, moartea este cea care face aceasta. Și așteptați să mă vedeți la 80 de ani, dacă Domnul mă va lăsa să trăiesc atât de mult; să mă vedeți atunci mergând cu baston și tremurând tot. Dar, aleluia! Într-o zi, moartea nu va mai avea nici o putere. Atunci, la înviere, voi fi ceea ce am fost, așa cum m-a făcut Dumnezeu. Voi avea un trup desăvârșit, făcut nu de domnul sau de doamna Branham, ci creat de Dumnezeu însuși: liber față de ispite, liber față de păcat sau de orice altceva, care nu va mai cunoaște boala și suferința. O, Doamne!

Atunci o voi lua pe soția mea de mână și ne vom plimba prin raiul lui Dumnezeu, iar voi veți face la fel. Atunci nu vei fi cu bătrâna căruntă cu care ai venit în seara aceasta aici, și care îți este soție, fiindcă va fi la fel de tânără și de frumoasă ca în ziua când ați pășit împreună în fața altarului. Aleluia! Aceasta este suficient ca să ne facă să strigăm de bucurie, nu-i așa? Înțelegeți? Aceasta este ceea ce a hotărât Dumnezeu, fiindcă atunci când El hotărăște să facă ceva, totul se împlinește întocmai.

Satan a stricat această imagine prin dorința sexuală, prin femeia care naște copii. Adevărul este că toată viața noi nu facem decât să încercăm să ajungem la statura și la înfățișarea adevărată. Dacă acum ești roșcat și atunci vei fi roșcat; dacă ești brunet, vei fi tot brunet; exact în floarea vârstei. Satan a mâzgălit acest tablou, așa că nici nu mai știți că veți fi cum voia Dumnezeu să fiți. O, ce minunat! Așa este omul.

2. O altă întrebare: Geneza 2.18-21. Deci: Dumnezeu a făcut-o pe Eva din coasta lui Adam, conform Geneza 2.18-21. Acela a fost momentul când Dumnezeu i-a creat pe oameni: pe Adam și pe Eva?

3. Cain și-a luat soția dintre oamenii creați de Dumnezeu?

Să vedem... Probabil, persoana care a pus întrebările se află aici. Deci prima

Întrebare este: „I-a făcut Dumnezeu pe oameni în Geneza 2.18-21?”

Nu! Haideți să vedem:

„Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.”

Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul, fiecărei viețuitoare, acela-i era numele.

Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar pentru om nu s-a găsit nici un ajutor, care să i se potrivească.

Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei.”

Deci, Dumnezeu a făcut-o pe Eva din coasta lui Adam. Și astăzi femeile au o coastă în plus față de bărbați, pentru că aceasta a fost luată din trupul lui. El fusese deja creat și trăia singur, iar Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur.” Oh, și toți preoții aceștia care resping dreptul de a avea o soție! Biserica romană a scos această învățătură și tot ea va trebui să dea socoteală.

De curând am fost întrebat de un om: „Ce crezi despre preoți?” „Dar tu,” l-am întrebat eu, „ce crezi despre preotul acela tânăr care a fugit cu iubita lui din Jeffersonville și s-a căsătorit cu ea?” Dacă nu mă înșel, fata era de la o biserică irlandeză, nu-mi amintesc numele ei.

Apoi am continuat: „Adevărul este că el avea tot dreptul să se căsătorească, la fel

ca oricare dintre noi. Singurul lucru pe care îl consider greșit este faptul că a fugit în felul acesta, în loc să-și dea demisia din slujba sa și să se căsătorească apoi liniștit cu fata.”

Vă amintiți? S-a întâmplat acum câteva săptămâni, la Jeffersonville. Preotul irlandez de aici avea o iubită din oraș. El a primit o sumă mare de bani ca să facă schimb de parohie cu cineva și să plece undeva prin Indianapolis. Bărbatul a luat banii, fata și lucrurile pe care le avea și au fugit împreună. S-au căsătorit și n-a mai auzit nimeni de ei. Da, el avea tot dreptul să se căsătorească, dar nu avea dreptul să facă ce a făcut. N-ar fi trebuit să procedeze așa, ci ar fi trebuit să meargă la biserică și să le spună superiorilor săi: „Renunț la meseria de preot, pentru că vreau să mă căsătoresc.”

Ca duhuri, ca ființe supranaturale, Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva în același timp: duhul Adam și duhul Eva; bărbatul și femeia. Apoi, El l-a adus pe Adam aici, dar nu era bine ca el să fie singur. Vedeți? Totul îl reprezintă pe El; de la început până la sfârșit, prin Mileniu și până în veșnicie, avem numai simboluri care îl reprezintă pe Dumnezeu.

El s-a descoperit în Isus Hristos. Și ce era Isus? Un om al durerii, obișnuit cu suferința, care și-a arătat dragostea și față de o curvă, zicând: „*Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?*”

„*Nimeni, Doamne,*” l-a răspuns ea.

Și Isus i-a zis: „*Nici eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.*” (Ioan 8.10-11).

„*Isus era obosit și epuizat după drumul lung pe care-l parcursese în ziua aceea prin deșert, când a văzut că duceau la groapă pe un mort - singurul fiu al unei văduve din Nain. Atunci El i-a oprit și a zis: „Tinerelule, scoală-te, îți zic.”* (Luca

7.14). Și mortul s-a ridicat imediat. Acesta este Domnul nostru Isus, Domnul care nu obosește niciodată să facă binele. Așa este.

3. Cain și-a ales soția dintre oamenii creați de Dumnezeu?

Aceasta este o problemă deosebit de spinoasă, de aceea aș vrea să ascultați cu atenție. Cred că i-ați auzit și voi pe mulți dintre oameni întrebând: „De unde și-a luat Cain soția?” Adevărul este că și eu obișnuiam să întreb aceasta.

Cam patru ani după convertirea mea, nu am vorbit niciodată despre un iad cu flăcări. A trebuit să văd ce spune Scriptura despre aceasta, pentru că dacă nu știu un lucru, prefer să tac.

Deci de unde și-a luat Cain soția? Voi toți ați auzit despre vindecarea doamnei Dedrik de aseară. Femeia era pe moarte, dar Dumnezeu a binecuvântat-o. Au venit la mine la ora 2.00 dimineața. Băiatul ei, George, era medium și la fel Ed. Eram într-un magazin și i-am auzit vorbind despre Cain și soția lui. Cel care părea să conducă discuția, a spus: „Vă spun eu de unde și-a luat Cain soția. El s-a căsătorit cu o maimuță și din ea a ieșit rasa de culoare.” Apoi a adăugat: „Ați observat desigur, că oamenii de culoare au capul ca al maimuțelor.”

Pe atunci cunoșteam doar de vreo două luni Scriptura, așa că le-am zis: „Nu vreau să mă contrazic, pentru că nu știu prea multe; m-am întors la Domnul de curând, dar dacă ar fi așa cum spuneți voi, rasa de culoare ar fi încetat să mai existe la potop, când lumea a fost nimicită prin ape. Noi știm că Noe și familia lui au fost singurii oameni care au intrat în arcă, fiind singurii supraviețuitori ai rasei umane. Prin urmare, oamenii de culoare ar fi pierit atunci.” Și am adăugat:

„Nu, domnilor, rasa de culoare nu se trage din maimuță, ci vine din același om din care ne tragem și noi și fiecare ființă umană. Exact.”

Nu există nici o diferență, chiar dacă unul este galben; altul este roșu; altul este maro; altul este negru; altul este alb și așa mai departe, noi toți ne tragem din același om. Da, noi toți suntem la fel: oameni creați de Dumnezeu.

Nu demult, am discutat cu niște doctori din Louisville. La un moment dat, discuția a mers spre Africa și bieții oameni canibali de acolo. Femeile din unele triburi, dacă prind un copil străin, îl bat, îl leagă de un copac și îl lasă acolo până când moare. Înainte de a-l mânca, îl lasă câteva zile ca să intre în putrefacție. De altfel, orice mănâncă, ei lasă mai întâi câteva zile, ca să fie moale.

Să nu credeți că exagerez, dar englezii fac la fel. Ei împușcă fazani, îi atârnă în copaci și îi țin acolo până cad toate penele de pe ei; și abia atunci îi mănâncă. Da, așa fac anglo-saxonii. De fapt, nu trebuie să mergeți în Anglia ca să vedeți aceasta, ci este suficient să vizitați statele din sud. Veți găsi același lucru. Oamenii mănâncă melci, șerpi cu clopoței și altele. Chiar așa. În concluzie, culoarea pielii nu are nici o importanță, pentru că toți suntem oameni.

Fiți atenți! Cain, care locuia în Eden, a ieșit de acolo și s-a dus în țara Nod, care era la răsărit de Eden. Este adevărat? Grădina era în partea de est a Edenului, iar în partea de est a grădinii era Pomul vieții și cei doi heruvimi cu sabia învăpăiată. Cred că acolo au adus Cain și Abel jertfele lor. Heruvimii stăteau acolo cu săbiile lor învăpăiate ca să nu-i lase să intre în grădină.

Ați observat? Isus va veni din Răsărit, lumina vine din răsărit, civilizația a pornit din răsărit și continuă să înainteze spre apus, până va ajunge din nou în răsărit.

Noi suntem în emisfera vestică, iar civilizația din răsărit este cea mai veche. După cunoștințele istoricilor, civilizația din China este cea mai veche civilizație din lume. Am putea discuta ore întregi pe seama acestor întrebări. Câți dintre voi doresc să afle ce cred eu despre Cain și de unde și-a luat el soția? Să vedem. În ordine.

Vă spun eu ce a făcut Cain, și acesta este singurul răspuns înțelept pe care îl putem da: Cain s-a căsătorit cu sora sa, pentru că n-a avut încotro. În vremea aceea pe pământ era o singură femeie. Biblia ne vorbește doar despre trei născuți: Cain, Abel și Set, și noi știm cu toții că Biblia vorbește foarte rar despre nașterea unei fete.

Poate vă gândiți că am ceva împotriva femeilor, dar ascultați-mă. Lumea divinizează femeia, dar adevărul este că ea a fost încă de la început instrumentul diavolului. Chiar și astăzi ea este cel mai bun instrument pe care-l are. Femeia trimite în iad mai multe suflete decât toate cârciumile din lume. Uitați-vă ce poate face o femeie cu o țigară la colțul gurii și cu părul retezat, care clipește des cu genele ei lungi! O, iar dacă mai este și drăguță... O, Doamne!

Voi, predicatorilor, mai bine v-ați acoperi cu sângele lui Isus Hristos! Așa este. Să nu-mi spuneți că n-am dreptate, fiindcă tot bărbați sunteți și voi! Eu am văzut de prea multe ori această realitate. Ascultați-mă! Cel mai bun lucru este să-ți ții mintea îndreptată spre Isus Hristos și să-ți păstrezi gândurile curate.

Pavel a spus: *„N-avem dreptul să ducem cu noi o soră, care să fie nevasta noastră, cum fac ceilalți apostoli...?”* (1 Corinteni 9.5). *„Ba da, și eu am dreptul, dar n-o fac.”* Vedeți? El nu voia s-o facă. Cu toate acestea a spus: *„Să nu legi gura bouului care treieră grâul.”* (v.9).

Noi, predicatorii, ne gândim uneori – nu mă refer la mine sau la tine, frate, ci la predicatori în general – că suntem superiori membrilor obișnuiți ai bisericii, dar nu este adevărat. Noi nu suntem deloc superiori, iar în ochii lui Dumnezeu nu valorăm cu nimic mai mult decât un bețiv care s-a întors la Domnul cu o oră în urmă.

Știu că atunci când mă semnez, scriu: „Reverend...”, dar n-ar trebui să facem așa, pentru că acesta este numai un obicei al vremii. „Reverend,” „Episcop,” „Doctor,” și toate celelalte titluri sunt doar niște lucruri inventate de oameni și ca urmare nu au nici un rost. Desigur.

În Biblie se vorbește simplu: „Petru,” „Pavel,” „Iacov,” „Ioan,” și nimic mai mult. Pavel a spus: *„Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia.”* (1 Corinteni 9.16). Vedeți? Eu sunt predicator, el este predicator, fratele Neville este predicator, dar aceasta este datoria noastră. Noi trebuie să facem aceasta.

Pavel spunea în continuare: *„Dacă fac lucrul acesta de bună voie, am o răsplătă... (v. 17), dar voi continua să fac și corturi, ca să vedeți că pot face acest sacrificiu.”* Și a mai adăugat: *„Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari.”* (Evrei 13.4).

„Este bine ca omul să se căsătorească, dar eu nu vreau s-o fac, deși am acest drept, căci vreau să aduc o jertfă Domnului.” Apoi a zis: „Fiecare om își cunoaște chemarea, așa că unii se fac fameni pentru Cuvântul lui Dumnezeu.”

Noi vrem să facem mai mult decât suntem datori să facem. Dar voi spuneți că sunteți născuți din Duhul lui Dumnezeu, apoi adăugați: „Este de datoria mea să merg la adunare; cred că trebuie să mă duc.” O, Doamne!

Eu vreau să fac mai mult decât atât; vreau să câștig suflete pentru Hristos. Vreau să fac ceva pentru El: să-i vizitez pe cei bolnavi sau altceva. Este datoria mea să vorbesc la ceremonii funerare; este datoria mea să predic Evanghelia; este datoria mea să mă rog pentru bolnavi, etc., dar vreau să fac mai mult pentru Dumnezeu.

Să ne întoarcem la Cain. Eva a fost singura femeie creată de Dumnezeu, așa că dacă n-ar fi avut fiice, după moartea ei, rasa umană ar fi încetat să mai existe. Este adevărat? Deci, ea a avut cu siguranță fiice, iar Cain s-a căsătorit cu una dintre surorile lui, pentru că nu avea altă soluție, nu mai erau alte femei.

Acest lucru era legal în zilele acelea, și chiar și mai târziu. Astfel, Isaac s-a căsătorit cu verișoara lui, iar Avraam s-a căsătorit cu sora lui. Aveau mame diferite, dar

același tată. Sămânța vine de la bărbat. Sara a dat naștere frumosului Isaac, este adevărat? Iar Isaac s-a căsătorit cu Rebeca. Toți sunt simboluri. Astfel, Rebeca este simbolul bisericii, iar Isaac îl simbolizează pe Mirele Hristos, și ei trebuie să fie rude de sânge. Aleluia! Amin! Deci Cain s-a căsătorit cu sora lui și au plecat împreună în țara Nod.

Mergând puțin mai departe, mă bucur că nu ați întrebat niciodată: „Ce este cu uriașii care trăiau atunci în țara aceea?”

Josephus și alți istorici au tot felul de păreri despre aceasta. Amin. Dacă nu sunteți lămuriți, vom vorbi despre aceasta duminică dimineața. În ordine.

4. Duminica este prima zi a săptămânii, iar sâmbăta este a șaptea. Creștinii merg la biserică duminica, în prima zi a săptămânii. Nu ar trebui să mergă sâmbăta, adică în ziua a șaptea? Ești amabil să ne explici?

Nu știu cine ești, prietene, dar aceasta este o întrebare foarte bună, care se pune de mult timp, făcând ca mii de învățați să se contrazică pe seama ei. Tot ce pot face eu, este să vă spun care este părerea mea. Dacă nu veți fi de acord cu ceea ce voi spune, puteți să vă păstrați părerile, iar dacă greșesc, Domnul să mă ierte.

S-ar putea ca această întrebare să fie pusă de un adventist de ziua a șaptea, și vă pot spune că aceasta a fost prima problemă care m-a preocupat: ziua a șaptea. Astfel, am aflat că după calendarul evreiesc ziua a șaptea este sâmbăta, dar calendarul roman nu a ținut cont de aceasta. În consecință, sâmbăta trebuia să fie în locul duminicii. Cât timp am citit literatură adventistă, am fost sigur că acesta este adevărul, dar într-o zi am luat Biblia, iar când am citit din ea am văzut că nu este așa.

Socotind zilele săptămânii, ziua a șaptea este sâmbăta. S-au făcut atât de multe schimbări încât nu vor ști niciodată cum era de fapt. Înțelegeți?

După calendarul evreiesc, acum ar fi anul 1970 și nu 1953, cum este după calendarul roman. Ei au un calendar diferit. Dar aceasta este dovada creștinismului: totul este în funcție de nașterea lui Hristos. Înțelegeți? Acesta este punctul de reper.

Sunt o mulțime de pentecostali care țin ziua de Sabat, sâmbăta, spunând că „nicăieri în Biblie nu scrie că trebuie să ții duminica.” Eu spun însă același lucru referitor la ținerea Sabatului în Noul Testament. Înțelegeți? Sâmbăta este Sabatul dat iudeilor, nu neamurilor. Aceasta ar putea ridica o altă întrebare. Aș vrea să fiți atenți!

Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea, dar așa cum reiese din Scriptură, această zi nu a fost sărbătorită deloc timp de o mie cinci sute de ani. Noi știm că abia când a ajuns Israelul în pustie, după ieșirea din Egipt, Dumnezeu le-a dat Sabatul ca un semn.

Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea. Acesta pare un argument pentru fratele sau sora adventistă de ziua a șaptea. Ei au o biserică minunată, dar în ceea ce privește problema aceasta, am să-i contrazic puțin.

Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea. Astfel, șase zile erau ale omului, dar ziua a șaptea era ziua de odihnă a lui Dumnezeu: un simbol al Mileniului. Priviți cum se îmbină totul. Când a venit Isus pe pământ, ei L-au răstignit pentru că nu ținea Sabatul. Singurele capete de acuzare pe care le aveau împotriva Lui erau că nu ținea Sabatul și că Se făcea pe Sine Dumnezeu. Dar El spunea că este Domnul Sabatului. Și pentru că era Dumnezeu, fiindcă noi știm că era, înseamnă că nu aveau nici un motiv să-L învinuiască.

Haideți să vedem ce zi trebuie să ținem. Există vreun loc în Scriptură care ne spune și ne dă dreptul să ținem duminica, așa cum țineau iudeii Sabatul? Nu, domnilor, în Biblie, în Noul Testament, nu există nici un text care să ne ceară să ținem sâmbăta sau duminica. Dar noi ținem duminica pentru că ea este amintirea

Învierii.

Poate veți spune: „Bine, dar acest lucru a fost introdus de biserica catolică.” Aceasta este pretenția lor, dar dacă ar fi așa înseamnă că apostolul Pavel a fost catolic, și la fel Petru, Iacov, Ioan și toți ceilalți, deoarece ei se adunau pentru închinare în prima zi a săptămânii. După spusele istoricilor, există o singură posibilitate de a-i deosebi pe iudeii creștini de iudeii fideli Legii lui Moise, deoarece și unii și alții mergeau la sinagogă, dar unii mergeau sâmbăta, iar ceilalți mergeau duminica – cei care credeau că Isus a înviat din morți. Acesta era un semn. Este și acum un semn și s-ar putea să se transforme în semnul fiarei.

Eu i-am auzit pe unii frați adventiști de ziua a șaptea spunând că aceasta este pecetea lui Dumnezeu. Astfel, ei spuneau: „Ești pecetluit prin ținerea Sabatului.” Dar nu există nici un loc în Biblie care să spună aceasta. Iată însă un loc din Biblie care vorbește despre pecetluire: Efeseni 4.30:

„Să nu întristați pe duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” – botezul cu Duhul Sfânt. Vă voi dovedi acum că pecetea lui Dumnezeu este botezul cu Duhul Sfânt.

Isaia 28 spune: *„...Învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.”*

Dar fiți atenți, prieteni dragi. Oamenii încearcă să facă ceva pentru a fi mântuiți, dar adevărul este că noi nu putem face nimic pentru aceasta, deoarece suntem mântuiți prin har. Dumnezeu te cheamă și tot El te mântuiește. Tu pășești doar pe urmele lăsate de El. Atât. Aceasta este natura omului.

Dar ce face omul? Încearcă să nu mănânce carne, să țină ziua de Sabat și așa mai departe, spunând: „Dacă nu voi face aceasta, nu voi fi mântuit!” Dar tu nu ești mântuit pentru că nu mănânci carne și nici pentru alte fapte pe care le faci, ci ești

mântuit prin harul și îndurarea lui Dumnezeu, care îți dă Viața veșnică. Înțelegeți ce spun? Iar Viața veșnică este botezul cu Duhul Sfânt.

Haideți să vedem. Știe cineva ce înseamnă cuvântul „Sabat”? Ridicați mâna. Sabat. (O soră spune: „Odihnă”). Desigur, odihnă. Deci ziua de Sabat este de fapt ziua de odihnă. Căutați în concordanța biblică „ziua de odihnă.”

Să mergem repede în Evrei 4. Aceasta este ultima întrebare pe care o am aici. Cred că celelalte sunt la fratele Neville. Știu că vreo două sunt foarte scurte, ceea ce înseamnă că nu vă voi ține mult.

Deci „Sabatul” este „odihna.” Să vedem în Noul Testament. În Matei 5.27 citim: *„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurvești...”* Ce era aceasta? Legea, poruncile.

„Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea.” (v. 28). El face aici o rectificare, nu-i așa?

Priviți: *„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi...”* (v. 21). „Dar Eu vă spun..” Se schimbă ceva, nu? (Vă gândiți că El nu a schimbat Legea?). Bine. Deci El a spus: *„Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății”*, pentru că este deja un ucigaș. Așa ceva nu scrie nicăieri în Vechiul Testament. Astfel, vedem că Domnul a mers mai departe și a revizuit toate poruncile, sărind însă peste a patra, care se referea la Sabat.

El a spus tot timpul: *„Ați auzit că s-a zis celor din vechime...”* „Dar Eu vă spun...” *Ați auzit că s-a zis: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte...”* „Dar Eu vă spun...” La sfârșitul acestor lucruri, El a vorbit despre porunca a patra, care era: *„Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești.”*

Totuși, Isus a spus: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.*” (Matei 11.28).

Acum fiți atenți! „*Oricine este prins în preacurvie să fie ucis cu pietre.*” Vedeți? Trebuia să se facă dreptate, este adevărat? Și această dreptate trebuia simțită fizic. „*Oricine ucide...*” trebuia tratat ca un ucigaș. Dar Isus a spus: „*Oricine se uită la o femeie și o dorește...*” Aici este vorba de suflet, de duh, nu de trup, și aceasta pentru că acum sufletul este răscumpărat, dar atunci nu era încă. Legea era numai un îndrumător. Înțelegeți?

Și El a spus: „*Cine se uită la o femeie ca s-o poftască a și preacurvit cu ea în inima lui.*” (Matei 5.28). El a mai spus: „*Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi,” dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său fără motiv, a ucis deja.*”

Iar cu privire la Sabat, Domnul a spus: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre.*” Nu pentru trup, ci pentru suflet.

Ascultați ce spune Pavel despre problema aceasta. Știu că este cald aici, dar haideți să clarificăm problema aceasta.

Deci, Pavel le-a scris evreilor. Cine erau evreii? Iudeii, este adevărat? Este adevărat, frate predicator? Ei țineau Legea și Sabatul, și Pavel le arată evreilor ce reprezintă Legea, folosindu-se de umbre și simboluri: „*În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare...*” (Evrei 10.1), și merge mai departe vorbind despre soare și lună. Luna este numai „o umbră” a soarelui care strălucește peste partea cealaltă a lumii și își reflectă prin lună lumina aici.

Observați, vă rog, că în Evrei 4 el vorbește despre Sabat. Aici, el vorbește celor care țineau Legea și Sabatul, și le spune: „*Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să*

nu se pomenească venit prea târziu.” (Evrei 4.1).

Cu alte cuvinte, „Să nu rămânem fără Sabat sau fără ținerea Sabatului,” cum apare în nota marginală a Bibliei mele, versiunea Scofield.

Mai departe citim: „*Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor (celor care aveau Legea); dar lor, cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei care l-au auzit.*” (v. 2). Este vorba de cei care erau sub Lege. Ei nu aveau credință, pentru că nu aveau pe ce să se bazeze. Înțelegeți? În ordine.

Noi am crezut însă că vom intra în odihna Lui. „Lui” se referă la Hristos, adică: „Odihna lui Hristos, Sabatul Lui.” De fiecare dată când apare cuvântul „odihnă”, eu voi citi „Sabat” ca să vă ajut să înțelegeți.

*„Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în **odihna (Sabatul)** despre care a vorbit El, când a zis: „Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în **odihna (Sabatul)** Meu!” Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.*

Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.”

Aceasta era ziua a șaptea, zi închinată Lui, și Pavel admite că a fost dată evreilor. Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea: El a binecuvântat ziua de Sabat, a sfințit-o, a făcut-o o zi de odihnă și El însuși S-a odihnit în ea de toate lucrările Lui. Și El spune că aceasta se va întâmpla iarăși, „*dacă vor intra în odihna Mea.*”

Mai există un Sabat. Unde este? Amintiți-vă, „odihna lui Dumnezeu,” ziua a șaptea, referindu-se la cuvintele Domnului Isus din Matei, că „*dacă vor intra în odihna Mea...*” Deci vedem că cineva trebuie să intre, iar cei cărora li s-a predicat mai

Întâi, nu au intrat din pricina necredinței.

Ascultați-mă cu atenție! Toți cei care mă ascultă, să spună „Amin.” (Amin). El a limitat totul la o anumită zi. Ce zi? Spuneți toți odată: „Sabatul.” Așa este. Cea de-a șaptea zi a săptămânii a pus-o deoparte să fie Sabatul.

„El hotărăște din nou o zi: „Astăzi,” – zicând în David, după atâta vreme, cum s-a mai spus: „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” (Vine o altă odihnă, dar nu una trupească, ci una sufletească).

Voi spuneți: „Deci avem și ziua a șaptea.” Așteptați o clipă. Să citim și versetul următor. Nu vă grăbiți.

„Căci dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai fi vorbit Dumnezeu după aceea de o altă zi.” (v. 8).

Oare când a schimbat Legea în har nu le-ar fi dat El o zi anumită pentru odihnă? Dar El n-a zis nimic despre Sabat; n-a zis nimic nici despre duminică și nici despre sâmbătă.

Iată ce a spus El: *„Rămâne dar o odihnă **ca cea de Sabat** pentru poporul lui Dumnezeu. (Aceasta este ziua de astăzi).*

Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, așa cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.” (v. 9-10). Și care este odihna Lui, odihna lui Isus? „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihna.” (Matei 11.28). Amin. Acesta este Sabatul nostru, este adevărat?

În continuare, Pavel spune: *„Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru*

ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.

Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avea de-a face.” (v.11-13).

Așadar, Dumnezeu S-a odihnit în cea de-a șaptea zi, pe care a lăsat-o ca aducere aminte pentru iudei.

Apostolul Pavel spune în Galateni 1.8: *„Chiar dacă noi înșine sau un înger din cer, ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema.”* Vedeți? Evanghelia este simplă.

„Bine, frate Branham,” spuneți voi, „și ce trebuie să fac, să cred doar în Isus Hristos?” Nu. Nu aceasta este odihna. Cei care vor să știe ce înseamnă odihna creștină, să spună „Amin!” (Amin).

Dacă doriți, puteți să vă notați Isaia 28. El a zis: *„Dă învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo, ca mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească.”*

Prorocul vorbea despre odihnă, despre Sabat. Citiți tot capitolul și veți vedea că este vorba de același lucru. Vor veni zile când vor lăsa Sabatul la o parte și își vor vedea sâmbăta de treburile lor, la fel ca neamurile, înțelegeți? Când va fi aceasta? El a spus: *„Dă învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.*

Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul.

El îi zicea: „Iată odihna (Sabatul); lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!” Dar ei n-au vrut să asculte, și-au întors capetele și L-au respins.” (Isaia 28.10-12).

Este același lucru ca în ziua de Rusalii când Duhul Sfânt a venit pentru prima dată peste oameni. Aceasta este odihna, Sabatul poporului lui Dumnezeu.

Singurul motiv pentru care noi ținem duminica pornește de la înaintașii noștri din Biblie: Pavel, Ioan, Matei, Marcu, Luca și toți ceilalți, care mergeau din casă în casă, iar când se adunau împreună, în prima zi a săptămânii, luau Cina Domnului. Această zi nu era numită Sabat, ci ziua Domnului.

Ziua întâia este ziua în care a înviat Domnul. Cercetați scrierile istoricilor – pe cele ale lui Josephus, pe ale lui Actibus și ale altor scriitori răsăriteni și veți vedea că acesta este adevărul. Citiți istoria Bisericii, Cartea martirilor scrisă de Fox și multe altele, și veți vedea că era o singură deosebire.

Erau două grupuri de iudei: unii dintre ei erau numiți canibali – aceștia erau creștinii despre care se spunea că „Pilat din Pont a ucis un Om, iar ucenicii acestuia au venit și l-au furat trupul, L-au ascuns și în fiecare duminică mănâncă o bucățică din el.” Ei luau de fapt Cina. Înțelegeți? Oamenii nu știau despre ce era vorba, ci spuneau că mănâncă cu adevărat trupul Domnului, așa că îi numeau canibali.

Astfel, spuneau: „Se adună în prima zi a săptămânii și mănâncă trupul unui om.” Era o singură cale de a-i deosebi pe cei care țineau legea și negau învierea: ei se adunau sâmbăta și nu duminica. Acesta era singurul fel prin care puteau fi deosebiți. Este cam aspru ceea ce spun, nu-i așa? Nădăjduiesc că mă înțelegeți.

Ai ceva de spus, frate? Ai vreo întrebare? Vrei să vii aici și să dai răspunsul? Bine. Să vedem.

5. Vor avea iudeii șansa de a fi mântuiți după sfârșitul perioadei de har a neamurilor?

O, nu avem timp să vorbim amănunțit despre aceasta, dar am să vă spun, iar voi veți căuta și vă veți lămuri. Cât este ceasul? Cât? 21.30. Dimineață trebuie să merg la spital la New Albany, așa că sunt nevoit să plec din Jeffersonville la 3.20 dimineața. Săptămâna aceasta nu m-am culcat niciodată mai repede de 2.00-3.00 dimineața.

Acum haideți să vedem repede. Dragul meu prieten creștin, ziua neamurilor este gata, se încheie chiar acum, iar Dumnezeu Se va întoarce la iudei. Din toate părțile țării ne sosesc prorocii referitoare la lucrul acesta. Mai stați puțin.

Există ceva ce evreii n-au putut să accepte niciodată la bisericile creștine. Ei mi-au zis de multe ori: „Voi nu puteți să-L tăiați pe Dumnezeu în trei părți și apoi să ni-L oferiți nouă.” Evreii au un singur Dumnezeu și acesta este IeHoVaH, dar neamurile au dat atâtea interpretări încât au ajuns să se bazeze pe propria lor înțelepciune și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Adevărul este că nu există trei dumnezei, ci doar Unul singur, și El S-a descoperit în trei feluri.

Cred că mulți dintre voi îl cunosc pe Himan Appleman. Odată, el mi-a zis: „Frate Branham, dacă ai merge în Palestina cu mesajul acesta, cu semne și minuni, un milion de evrei L-ar primi imediat pe Isus Hristos ca Mântuitor personal.” Așa este. Acesta este mesajul pe care îl avem: Isus era IeHVeH ascuns într-un trup de carne. El a coborât aici ascuns. Dumnezeu nu este trei persoane așa cum cred unii. Eu v-am explicat aceasta cu puțin timp în urmă. Noi am avut trei descoperiri ale

aceluiasi Dumnezeu.

Adevărul este că și eu sunt un singur om, dar am trup, suflet și duh. Este adevărat? Desigur, dar aceasta nu face din mine trei persoane. Înțelegeți? Orice vedeți voi, este o triplă descoperire a aceluiasi Dumnezeu.

Arca avea trei rânduri de camere: unul era jos, pentru târâtoare și animale; unul era la mijloc pentru păsări și al treilea era sus, pentru Noe și familia lui. Cortul întâlnirii avea trei părți: curtea, locul sfânt și locul preasfânt. Vedeți? Dumnezeu S-a descoperit în trei feluri: ca Tată, ca Fiu și ca Duh Sfânt, dar cu toate acestea nu spunem: „dumnezeii noștri,” fiindcă acesta este păgânism, iar evreii o știu bine.

Acesta este motivul pentru care atunci când începi să le explici că Isus Hristos este descoperirea aceluiasi Dumnezeu și nu a doua sau a treia persoană a trinității, privesc altfel lucrurile. Iar dacă vestirea este însoțită și de semne și minuni care dovedesc că El a înviat din morți, o, Doamne!

L-am văzut aici pe fratele care este învățător, dr. Reedhead și am dat mâna cu el, cu soția și fiul său. Aseară a fost aici ca să mă audă predicând și cred că este și acum printre noi, dacă nu cumva a plecat. El este învățător în Louisville. Acum câteva zile, bărbatul acesta a venit acasă la mine, împreună cu un evreu, și în discuția pe care am avut-o, mi-a spus câte școli a absolvit și câte titluri a obținut, după care a zis: „Am crezut în Dumnezeu încă de mic copil și totuși viața mea este goală. Oare am fost învățat greșit?”

Așa este. Unii dintre voi au fost seara trecută la „Ușa deschisă,” și m-au auzit predicând. Ascultă-mă adunare micuță! Dumnezeu vă va răsplăti pentru rugăciunile și ajutorul vostru!

Când a venit predicatorul acesta acasă la mine, mi-a zis: „Frate Branham, sunt uluit. Poate fi ceva mai mare decât ceea ce am primit și am crezut eu, fiindcă L-am

acceptat pe Isus Hristos ca Mântuitorul meu personal? De asemenea, cred că sunt născut din nou prin Duhul Sfânt, dar nu am nimic care să dovedească aceasta.” Când l-am auzit ce spune, i-am zis: „Frate, îmi pare rău că trebuie să spun aceasta, dar profesorii și școlile pe care le-ai urmat, te-au înșelat.”

În cer nu se poate ajunge bâjbâind! Voi spuneți: „Biserica noastră crede cutare lucru.” Eu am auzit chiar și aici aceste cuvinte, dar vă întreb: „Biblia spune și aceasta... o puteți crede?” Să nu uitați că și dracii cred și se înfioară.

Nu este important ce crezi tu, ci este nevoie ca duhul tău să înțeleagă, prin Duhul Sfânt, că suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu, prin nașterea din nou, prin botezul cu Duhul Sfânt.

El m-a întrebat: „Frate Branham, ce crezi despre penticostali?” „Motivul pentru care am legătură cu ei, este că au ceva ce tu nu ai. Cu tot fanatismul lor, ei au un adevăr pe care tu nu-l ai și despre care nu știi nimic.” Vorbeam aceasta cu unul dintre cei mai mari bărbați ai Americii. Chiar așa. El este președintele misiunii din Sudan. Cunoștea Scripturile și predica plin de înflăcărare despre moartea, îngroparea și învierea lui Hristos, dar aceasta nu înseamnă că-L avea pe El, deoarece și diavolul poate face aceasta. Da, diavolul este cât se poate de fundamentalist.

Dar nu uita frate, că Isus Hristos a zis: „*Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.*” (Ioan 3.3). Faptul că spui: „Da, eu cred aceasta. Cred că este așa,” nu are nici o importanță, pentru că ai nevoie de o experiență vie a nașterii din nou. Ai nevoie de o legătură cu Dumnezeu, prin care să știi că ai trecut din moarte la viață.”

Atunci acel bărbat m-a întrebat: „Frate Branham, eu aș putea primi Duhul Sfânt?”

Evreul care-l însoțea a început să plângă și s-a frământat atât de mult că mi-a

spart sticla de la măsuța de cafea, care se afla în fața lui. Amândoi mi-au spus: „Frate Branham, ce să facem ca să primim Duhul Sfânt?” Erau bărbați învățați, lustruiți și inteligenți, și făceau partea dintre oamenii de seamă ai națiunii.

Eu le-am zis: „Calea apostolică de primire a Duhului Sfânt este prin punerea mâinilor.” Așa este. Anania și-a pus mâinile peste Pavel ca să-și recapete vederea și să fie umplut cu Duhul Sfânt.

Filip a predicat și i-a botezat în Numele lui Isus Hristos pe toți cei care-l ascultaseră, dar Duhul Sfânt n-a venit peste niciunul dintre ei, fiindcă cel ce avea cheile era Petru. Astfel, el s-a dus, și-a pus mâinile peste ei și au primit Duhul Sfânt. Este adevărat?

În Faptele Apostolilor 19, scrie că atunci când a trecut Pavel prin Efes, Apolo, un fel de Billy Graham, ținea o mare trezire și totul era minunat. Pavel i-a întrebat: „*Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut?* Și ei au răspuns: „Noi suntem ucenicii lui Ioan și avem cunoștință. Apolo, predicatorul nostru, este un om al legii convertit, cel mai deștept om din țară.”

„Dar ați primit Duhul Sfânt când ați crezut?”

„Nici măcar n-am auzit că a fost dat un Duh Sfânt,” au răspuns ei.

„Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el.

„Cu botezul lui Ioan.”

Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după ei, adică în Isus.”

Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei și vorbeau în alte limbi și proroceau.”

Prietene, este posibil să ai altă părere, pentru că în locul acesta suntem adunați oameni de toate felurile, dar hai să lăsăm deoparte părerile noastre, să ne lăsăm călăuziți numai de Duhul și să spunem numai ceea ce spune Biblia.

Eu le-am zis celor doi: „Singurul lucru pe care-l știu, frații mei, este să-mi pun mâinile peste cei care caută pe Duhul Sfânt.” Și ei m-au întrebat: „Vrei să-ți pui mâinile și peste noi și să-L rogi pe Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne dea Duhul Sfânt?”

„Da, vreau,” am spus eu, după care am îngenuncheat pe podea și m-am rugat, punându-mi mâinile peste ei. Amândoi au primit Duhul Sfânt, iar dr. Reedhead a început să vorbească în limbi.

Acest bărbat, care era președintele Misiunii din Sudan, îmi spusese: „Nu se spune nicăieri că un om trebuie să vorbească în limbi.” „Este adevărat,” am răspuns eu, „nu scrie nicăieri că Isus ar fi vorbit în limbi, dar cu toate acestea, a murit vorbind în limbi.” Ei nu puteau să accepte învățătura lui Pavel, dar el a vorbit în limbi mai mult decât toți ceilalți.

Cineva mi-a spus ieri: „Mai bine să spun cinci cuvinte înțelese.” Dar învățătura lui Pavel era: „...râvniți după prorocie, fără să împiedicați vorbirea în limbi.” (1 Corinteni 14.39).

Cu toate acestea, ei împiedică vorbirea în limbi, care este un dar de la Dumnezeu pentru biserica de astăzi, la fel ca la început. Acesta este adevărul. Cu siguranță. Este un dar al lui Dumnezeu, iar voi îl neglijați și îl negați așa cum negați și nașterea din nou. Dar prin faptul că înlăturați aceasta, negați tot ce a învățat Isus.

Și vă spun: oricât vă împotriviți unii dintre voi, vorbirea în limbi își are locul ei. Este la fel ca atunci când cumperi o pereche de pantofi: limbile sunt în ei și totul este în ordine. Tot așa, când ești în Trupul lui Hristos, Dumnezeu așează totul pe masă: dragoste, bucurie, etc.

Dacă vin și mă așez la masa ta, pentru că îmi spui: „Predicatorule, vino să mănânci cu mine,” mă gândesc că mă iubești. Dacă ai pe masă fasole, cartofi, morcovi, friptură de pui, plăcintă de dovleac, înghețată, mă gândesc că sunt la fel de binevenit și la cartofi și la fasole și la friptură și la înghețată, deoarece toate sunt puse pe masă. Trebuie să fac un singur lucru: să spun: „Îmi dai, te rog, niște plăcintă?” Iar tu, pentru că mă iubești, vei spune: „Desigur, frate, uite aici o bucată mare.” Este adevărat? Dacă spun: „Ești bun să-mi dai și niște cartofi?” vei răspunde: „Desigur, frate, poftim.”

Tot așa, fiecare binecuvântare răscumpărată prin moartea lui Isus Hristos pe Calvar, este așezată pe masă în fața tuturor credincioșilor. Aleluia! Dacă am nevoie de vindecare, spun: „Tată, dă-mi Te rog, vindecarea.” Și el îmi umple farfuria cu o porție mare. Dar dacă voi vreți să muriți de foame, n-aveți decât! Mergeți înainte! Da, domnilor.

Așa este cu prorocia, cu vorbirea în limbi, etc.

Omul s-a apucat apoi să scrie. El nu știa că eu am vorbit în limbi. Acum scrie o carte pe care o veți găsi cu siguranță, pentru că va ajunge la toate popoarele. Pe lângă aceasta, împreună cu douăzeci și cinci de lucrători reprezentativi de la Institutul Biblic Moody, el caută darul vorbirii în limbi. Fundamentalistii sunt derutați. Căutați în revista „Viața creștină” de luna aceasta, la pagina 19 și vedeți ce spune acel doctor în teologie. „Să acceptăm lucrul acesta? Am pierdut ceva?” Aleluia!

Simt apropierea ploii. Oamenii încearcă să ignore aceasta, dar am ajuns într-o vreme când Dumnezeu cutremură neamurile prin botezul cu Duhul Sfânt pe care-L

revarsă în plinătatea Lui și în puterea semnelor și a minunilor.

Urmările cincizecimii au fost aruncate într-un colț, deoarece oamenii și-au îndreptat privirile spre alte lucruri. Încă nu s-a împlinit vremea, de aceea există atât de mult fanatism.

Dar aceasta este făgăduința lui Dumnezeu, acesta este Cuvântul lui Dumnezeu care trebuie să se îplinească, pentru că Dumnezeu a spus: „Așa trebuie să fie!” Și eu cred că înainte de încheierea perioadei de har a neamurilor, Dumnezeu va revărsa ploaia peste fundamentalști.

În numărul din luna aceasta a revistei „Reader’s Digest, puteți citi cum un predicator metodist s-a rugat de la amvonul lui pentru un om care zăcea pe moarte la spital. Mărturia Duhului Sfânt a venit și omul a fost vindecat pe loc. Aleluia! Desigur. Dumnezeu ne pune pe masă și vindecarea divină, și la fel prorocia și vorbirea în limbi. În trupul Lui sunt nouă daruri duhovnicești și voi toți sunteți bineveniți la fiecare dintre ele. Aleluia! Da, domnilor, așa este.

Așadar, se vor întoarce evreii la sfârșitul perioadei de har a neamurilor?

Da, frate sau soră. Avem o mulțime de locuri din Scriptură care spun aceasta, printre care și Ioel: „*Ce a lăsat nemâncat lăcusta Gazam, a mâncat lăcusta Hasil...*” Însuși Isus a vorbit despre felul în care se vor întoarce ei. Despre aceasta a vorbit și Daniel și întreaga Scriptură.

Isus a zis: „*De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape.*” (Matei 24.32). Cred că întrebarea următoare este în legătură cu aceasta.

6. Crezi că întoarcerea evreilor în Palestina este o împlinire a prorociei

biblice? Am auzit că urmează să mergi în Palestina, este adevărat?

Da, așa este. Să vă spun ceva, un lucru extraordinar. Dacă vrei să știi ce dată este, te uiți în calendar; dacă vrei să știi ce oră este, te uiți la ceas, iar dacă vrei să știi în ce ceas trăiești, uită-te la Israel. Ei sunt ceasornicul lui Dumnezeu.

Fiți atenți! În ziua de 07 mai 1948, când a venit la mine Îngerul Domnului, la Green's Mille, s-a semnat și tratatul de pace cu Israel și recunoașterea lui ca națiune. Aleluia! Așa se face că astăzi, cel mai vechi steag din lume, cel cu steaua în șase colțuri al lui David, flutură pentru prima dată de la plecarea în robia babiloneană, deasupra Ierusalimului; după 1250 de ani.

Isus a spus: *„De la smochin învățați pilda lui; când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape.*

Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că El este chiar la uși.” (Matei 24.32-33). Noi trăim chiar în timpul sfârșitului.

Uitați-vă la urâciunea de care a vorbit Daniel. El a spus: „Când va veni marele Prinț, El va proroci 1260 de zile”, ceea ce înseamnă trei ani și jumătate, exact cât a predicat Isus. El a venit la iudei și S-a dat de bună voie jertfă pentru popor. Și acum „urâciunea” este așezată chiar acolo: mahomedanii au ridicat moscheea lui Omar.

Cuvântul mai spune că cetatea va fi călcată în picioare până se vor împlini zilele neamurilor. Atunci El se va întoarce la iudei și va avea loc bătălia de la Armagedon. Astăzi însă, El lucrează în mijlocul neamurilor, din care își scoate o Mireasă care să-l poarte Numele.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt evrei și ei trebuie să mai aștepte puțin.

După ce Mireasa va fi răpită, vor veni Moise și Ilie, conform Apocalipsei 11, care îl vor vesti pe Isus Hristos în mijlocul Israelului. Când se va întâmpla aceasta, Duhul Sfânt este luat deja de la neamuri, iar Mireasa este plecată la cer. Evreilor care au rămas aici, li se mai predică trei ani și jumătate, fiindcă este scris: „*Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău,*” și în timpul lor Unsul va fi stârpit.

Deci, după încheierea timpului acordat neamurilor, Isus Hristos va mai lucra trei ani și jumătate cu evreii.

Cu siguranță, evreii se întorc. Frate, eu cred că atunci când vom merge în Palestina... O, rugați-vă pentru aceasta! Vă mai spun ceva, după care vom trece la o întrebare scurtă, pe care o am aici, și vom încheia. Cred că este vorba de o rugăciune.

Ascultați-mă cu atenție! Dr. Reedhead a stat de vorbă cu un mahomedan inteligent... Când am fost în Africa, vreo douăzeci de mii de mahomedani au venit la Domnul Isus când au văzut semnele și minunile făcute de Duhul Sfânt. Douăzeci de mii! Cred că în total au fost cam treizeci de mii. Când am stat acolo, le-am spus: „Care din preoții voștri de la temple, poate să-l facă sănătos pe omul acesta? Care dintre idoli voștri poate să-l vindece? Niciunul dintre ei! Nici un proroc de la templu și nici un preot. Nici un idol nu poate să-l vindece, dar Dumnezeuul cerurilor L-a ridicat pe Fiul Său Isus Hristos, care este viu astăzi printre oameni și îl face sănătos pe omul acesta.”

Un om care era legat cu un lanț și umbla în patru labe, asemenea unui câine, a fost vindecat chiar în clipa aceea și s-a ridicat în picioare pe deplin sănătos.

Cu o seară în urmă, când stăteam în mașină, dr. Reedhead se gândea la acest lucru și mi-a zis că mahomedanii sunt foarte greu de convins. El spunea că a fost vizitat de un astfel de bărbat, foarte învățat. Și dr. Reedhead l-a întrebat: „Domnule, de ce nu renunți la prorocul tău mort, la Mahomed?”

Voi știți că mahomedanii cred într-un singur Dumnezeu. În Africa am văzut un gong enorm pe care-l loveau cu un ciocan mare de cauciuc. Atunci fiecare mahomedan se oprea, iar preoții lor mergeau în fața templului și spuneau: „Există un singur Dumnezeu viu și adevărat, iar Mahomed este prorocul Lui.”

Aceștia sunt copiii lui Ismael, fiul lui Avraam prin Agar. Înțelegeți? Ei cred într-un singur Dumnezeu adevărat, IeHoVaH, dar nu-L acceptă pe Isus Hristos. El este însă Răscumpărătorul trimis neamurilor și născut din femeia slobodă. Mahomedanii se trag din femeia roabă, din Agar, și sunt urmașii lui Ismael.

Ar trebui să mergeți să vedeți mormântul lui Mahomed. Este izbitor! De două mii de ani acolo stă acolo un cal alb înșeuat, pentru că Mahomed a promis că într-o zi va învia din morți, va încăleca pe acel cal și va porni să cucerească lumea. Acesta este motivul pentru care ei păzesc mormântul cu credincioșie și schimbă tot timpul caii, așteptând ca Mahomed să învie din morți. Da, au trecut deja două mii de ani de când fac aceasta. Ei cred că Isus a fost un proroc. Pe zidurile bătrânului Ierusalim este construit un altar mare care îl așteaptă pe Mahomed, iar undeva jos, este și un altar mic pentru Isus.

Ei spun: „Isus a fost răstignit? O, nu! A fost numai o confuzie. El nu a fost răstignit ci a plecat călare pe un cal.” Vedeți? Aceasta este ceea ce cred ei. Ei au între ochi un punct roșu. Puteți vedea aceasta dacă mergeți în India, fiindcă acolo sunt mii de mahomedani.

Dr. Reedhead i-a zis acelui mahomedan: „De ce nu renunți la prorocul acesta mort și să-L primești pe Cel care a înviat din morți, pe Hristos care este viu?” Era un bărbat învățat și știa cum să vorbească.

Mahomedanul, care era și el un bărbat inteligent și educat (își făcea studiile chiar aici în America), l-a privit și i-a zis: „Domnule, ce poate face pentru mine Isus al vostru, care spui că a înviat, decât a făcut prorocul meu care este mort? Prorocul meu mort mi-a promis viață după moarte, adică exact ceea ce a promis și Isus al

vostru.”

Vedeți, el știa ceva. Și a continuat: „Amândoi au scris câte o carte. Tu crezi în cea pe care a scris-o Isus, iar eu cred în aceea pe care a scris-o Mahomed. Amândoi au promis viață, așa că ce poate face mai mult pentru mine Isus al vostru, decât Mahomed al meu?” Omul era sincer.

El a mai spus: „Un moment, bunule domn. Mahomed al meu nu a promis niciodată lucrurile pe care le-a promis Isus al tău. Se spune că a înviat și va fi cu voi tot timpul, până la sfârșitul lumii, și că veți face aceleași semne și minuni pe care le-a făcut El: veți vindeca bolnavii, veți învia morți, veți curăța lepra, veți scoate dracii, etc. Eu am studiat foarte amănunțit creștinismul, ca să-i văd pe învățații voștri făcând ce a zis Isus Hristos, căci dacă aș vedea aceasta, aș crede că El a înviat într-adevăr din morți. Dar dacă nu... Mahomed nu ne-a promis niciodată asemenea lucruri, ci doar viață după moarte. De fapt, voi propovăduiți aceleași lucruri.”

Vedeți? Acest mahomedan avea perfectă dreptate. Dr. Reedhead mi-a spus că a început să plângă și s-a gândit la mine. Apoi a venit la mine, mi-am pus mâinile peste el și a primit botezul Duhului Sfânt, așa că acum are vedenii și toate celelalte. Da, acum să se întâlnească cu mahomedanul acela, fiindcă este un om nou.

Eu le spun tuturor că Isus al nostru a înviat din morți și că este viu. El face și astăzi aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci, tot felul de semne și minuni. O, iar voi fundamentalistii, încercați să explicați și să înlăturați aceasta, scăpând din vedere chiar lucrurile fundamentale ale Bibliei.

Acesta este adevărul. Isus Hristos, Fiul înviat al lui Dumnezeu, poate vorbi în limbi prin voi, poate proroci prin voi, poate arăta vedenii prin voi, poate tălmăci limbi necunoscute prin voi, etc. A lua o parte din El și a lăsa afară cealaltă parte, este ca și când m-ați tăia în două și ați spune că mă aveți în întregime, deși cealaltă parte ați îndepărtat-o. Dacă vreți să mă aveți, trebuie să mă luați întreg.

Acesta este motivul pentru care eu sunt un predicator al Evangheliei depline, întregi: pentru că cred tot ce a spus Dumnezeu. Amin.

Slavă Lui. Acum mă simt ca un holly-roller. Aceasta este ceea ce cred eu.

7. Matei 24.29 spune că soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer. Acestea se vor întâmpla după răpire, înainte de ea sau chiar înainte ca Isus să vină să împărățească pe pământ?

După umila mea părere, lucrul acesta se va întâmpla în timpul necazului celui mare. Știu că mulți dintre voi nu sunteți de acord cu mine, pentru că ați fost învățați că noi trecem prin aceste lucruri. Totuși, eu cred că Biserica nu va trece prin necazul cel mare.

De fiecare dată când predic din Noul Testament, îmi place să privesc în Vechiul Testament, care este o umbră a celui nou.

Să privim deci puțin în Vechiul Testament. Când au venit urgiile, ei erau în Egipt, nu-i așa? Dumnezeu voia să-și ducă poporul în țara făgăduită, așa-i? Și noi știm că Israelul nu a fost atins de niciuna din cele zece urgii, deoarece înainte de venirea lor, ei s-au dus în ținutul Gosen. Este adevărat? Acolo soarele nu s-a întunecat nici o clipă; acolo nu au fost muște, nu au fost broaște, nu au fost păduchi, nu au fost furtuni sau fulgere, nu au murit vitele, etc. Da, în Gosen au fost feriți de toate acele lucruri. Este adevărat? Aceasta este o imagine a plecării Bisericii chiar înaintea începerii necazului celui mare.

Isus a spus: „Când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, ridicați-vă capetele, căci izbăvirea voastră este aproape.” (Luca 21.28). Vedeți?

Voi citi în continuare: „Și oamenii vor fugi și se vor ascunde, vor căuta moartea și nu o vor găsi.” Eu cred că aceasta se întâmplă chiar înainte de necazul cel mare.

Observați! Necazul se apropie, dar Biserica este luată la cer înainte de începerea lui. Țineți minte că prin necazul cel mare va trece numai biserica formală, lipsită de Duhul Sfânt, dar cei aleși vor fi feriți.

Să vă mai spun ceva, ceva aspru. Mă mai ascultați trei minute? Cum se numește poporul care va fi răpit? Mireasa. Ceilalți vor rămâne.

Voi știți că atunci când o femeie vrea să croiască o fustă, întinde materialul și pune tiparul peste el. Este adevărat? Potrivește totul casă taie după tipar. O, frate, aceasta este bine pentru noi. Cine face alegerea? Dumnezeu. Este adevărat? Nu eu spun aceasta, ci El o spune. El își așează tiparul peste oricine vrea, este adevărat?

Erau zece fecioare care au ieșit în întâmpinarea Mirelui. Așa este? Ce înseamnă cuvântul „fecioară”? Curată și sfântă. Ce este o fată fecioară? Este o fată care nu a fost atinsă, care este pură, virgină.

Ce este mai pur decât uleiul de măsline care a fost distilat până s-au înlăturat toate impuritățile? Ce este aurul pur? Este aur topit până iese afară toată zgura. Este adevărat? Iese afară tot fierul și pirita, iar aurul rămâne curat, neîntinat.

Așadar, Isus a spus că zece fecioare au ieșit în întâmpinarea Mirelui. Corect? Câți știu că este așa, să spună „Amin”. (Amin).

Observați, toate erau sfinte. Ca să fii sfânt, trebuie să fii sfințit, pentru că aceasta este singura cale prin care poți fi curățit de Dumnezeu, este adevărat? Fiți atenți! Toate cele zece fecioare erau sfințite, dar cinci dintre ele nu aveau untdelemn în candelă, în timp ce cinci aveau. Ce reprezintă untdelemnul? Nu reprezintă

puritatea, curăția, ci pe Duhul Sfânt.

Dacă ceea ce vă spun, rănește, aș vrea să știți că nu am avut intenția aceasta. Iertați-mă și nu vă îndepărtați de biserică! Eu sunt aici la amvon, numai ca să încerc să vă ajut. Înțelegeți? Fiți atenți pentru că am să vă lămuresc imediat.

Nici o biserică de pe pământ nu este mai pură decât nazarinenii, sfinții pelerini, etc. Este adevărat? Ei cred fără rezerve în puritatea sfințirii. Femeile lor nu poartă nici inele, nici altceva de felul acesta. Da, ei cred în toate privințele în puritate și în sfințire. Aceasta este învățătura organizațiilor sfințeniei și a tuturor celor ce țin Legea. Femeile lor poartă părul lung și la fel fustele, și mulți dintre bărbați nici măcar nu-și suflecă mânecile. Nu fumează, nu beau, etc. Vedeți? Ei sunt sfinți. N-ați putea duce o viață mai sfântă decât a lor. Dar dacă un om ar vorbi în limbi în biserica nazarineană, l-ar scoate imediat afară, pentru că nu vor să aibă de-a face cu asemenea oameni. Așa este. Dacă nu crezi, cercetează. Urăsc până și gândul că ar exista așa ceva și spun: „Aceasta este de la diavolul!”

Deci, toate cele zece fecioare erau curate. Cinci erau înțelepte și aveau untdelemn în candelă, iar celelalte cinci erau la fel de curate, dar nu aveau untdelemn. Și ele erau sfinte, dar nu aveau Duhul Sfânt.

„Sunt trei care mărturisesc pe pământ: apa, sângele și Duhul...” (1 Ioan 5.7). Altfel spus: „Trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt. Și aceștia trei una sunt.”

Pe pământ sunt tot trei care mărturisesc: apa, sângele și Duhul. Acestea nu sunt una, dar mărturisesc ca una.

Adevărul este că tu nu poți să-L ai pe Tatăl fără să-L ai pe Fiul. Și nu poți avea Duhul Sfânt fără să-L ai pe Tatăl și pe Fiul; nu pot fi separați.

Dar poți fi neprihănit fără să fii sfințit; și poți fi sfințit fără să ai Duhul Sfânt. Poți să fii curat, să duci o viață neîntinată, să ai o formă de evlavie și să tăgăduiești puterea vindecării, vorbirea în limbi sau celelalte daruri ale Duhului Sfânt.

Cele cinci fecioare înțelepte, care aveau untdelemn în candelă, aveau credință; ele credeau toate semnele, minunile și așa mai departe. Ele au fost luate dintre celelalte. Cele care au rămas sunt tot fecioare și nu se vor pierde, dar vor trece prin necazul cel mare.

Ele au spus: „*Dați-ne din untdelemnul vostru; acum vrem și noi Duhul Sfânt.*” Știm cu toții că untdelemnul Îl simbolizează pe Duhul Sfânt. Acesta este motivul pentru care Îi ungem pe oameni cu untdelemn: El Îl reprezintă pe Duhul Sfânt.

Fecioarele înțelepte aveau Duhul Sfânt. Ele erau sfințite, aveau Duhul Sfânt și credeau tot ce a spus Dumnezeu; de aceea au fost luate de aici. Celelalte cinci le ziceau: „*Dați-ne și nouă...*” Dar ele au răspuns: „*Avem doar atât cât ne trebuie nouă ca să intrăm...*” și au fost răpite.

Ele le-au spus celor nechibzuite: „*Duceți-vă la cei ce vând și cumpărați-vă,*” iar acestea s-au dus și s-au rugat să primească Duhul Sfânt, dar perioada de har a neamurilor trecuse și se instalase prigoana.

Și Cuvântul spune că: „*Au fost aruncate în întunericul de afară, unde este plânsul și scrâșnirea dinților.*” Ele sunt cele care vor fi despărțite ca oile de capre, la cea de-a doua înviere, dar nu vor face niciodată parte dintre cei aleși, din Mireasă, ci sunt rămășița seminței femeii.

Ce este o rămășiță? Bucata care este tăiată și rămâne din întreg. Este adevărat? Dacă vrei să faci o rochie din stambă, desfășori o bucată mare și tai din ea. Este treaba ta unde așezi tiparul. Este treaba lui Dumnezeu unde așează tiparul; El scoate bucată pe care o taie, este adevărat? Bucata de stambă care rămâne are

aceeași calitate cu cea care este tăiată. Dumnezeu este Cel care face alegerea. El Își alege Biserica; El o hotărăște; El o cheamă și o scoate afară. Dar rămășița va rămâne aici ca să treacă prin necazul cel mare.

Aici se încurcă astăzi mulți dintre cei care studiază Biblia. Ei cred că Mireasa va trece prin necazul cel mare. Un prieten mi-a zis: „Frate Branham, nu știi ce să zic. Am văzut Mireasa în cer, iar balaurul arunca după ea apă ca să-i facă război. Și cei o sută patruzeci și patru de mii, adică Mireasa, stăteau pe Muntele Sion.”

„O, nu, nu! Tu te-ai încurcat de tot. Mireasa era în cer, nu rămășița femeii care va trebui să suporte prigoana Romei atunci când biserica catolică va avea putere deplină prin unirea pe care o va înfăptui.”

Aseară s-a spus la televizor că biserica metodistă încearcă să-i unească pe metodiști cu bapțiștii și că toate bisericile care Îl urmează pe Hristos încearcă să se unească cu biserica catolică, pentru a sta în fața unui singur altar. Ce a spus episcopul când a fost pus în fața alegerii de a fi comunist? M-am uitat și eu la televizor.

Când va veni vremea, vor începe persecuțiile, dar până atunci Duhul Sfânt va cădea peste oameni și ei vor vorbi în limbi. Îl vor lăuda pe Dumnezeu, vor vindeca bolnavii, vor proroci și vor fi urmați de semne și minuni.

Apoi, cei aleși vor fi răpiți, iar rămășița va trece prin necazul cel mare. La sfârșit, când vor înțelege ce s-a întâmplat, aceștia din urmă vor fi nevoiți să moară ca martiri.

Voi spuneți: „Bine, frate Branham, vrei să spui că ei vor fi cei din fața tronului alb de judecată?” Domnilor, Mireasa nu va fi judecată, pentru că ea este în Hristos. Cum ajungi în Hristos? „*Printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați într-un singur trup.*” (1 Corinteni 12.13). Este adevărat?

Fiți atenți! Biblia spune: „Și am văzut pe morții mari și mici stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise (Este adevărat? Cărțile păcătoșilor). Și a fost deschisă și o altă carte, care este cartea vieții și fiecare a fost judecat după ce era scris acolo.” (Apocalipsa 20.12). Cine făcea judecata? Isus și sfinții.

Daniel spune despre aceasta: „Un îmbătrânit de zile a șezut jos și părul capului Lui era ca niște lână curată.

Mii și mii de slujitori Îl slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui.”

Isus Se întoarce aici ca Împărat, alături de Împărăteasa Sa. Nunta s-a terminat, iar El este căsătorit cu ea, așa că stau pe tron ca Împărat și Împărăteasă. Acolo stă mulțimea sfinților.

Voi știți că Dumnezeu le-a zis: Stați aici, la dreapta Mea!” Când a fost deschisă cartea, păcătoșilor le-a zis: „Treceți la stânga Mea!” Biruitorii sunt cei care au avut numele scris în Cartea Vieții Mielului.

Voi spuneți: „Eu voi merge, frate Branham, pentru că numele meu este scris acolo.” O clipă, vă rog! Nu uitați că Iuda Iscarioteanul este antihristul de astăzi, știți aceasta nu-i așa? Isus era Fiul lui Dumnezeu și S-a întors la Dumnezeu, în timp ce Iuda a fost fiul pierzării venit din iad și s-a întors în iad. Isus i-a luat cu El pe păcătoșii care s-au pocăit, în timp ce duhul lui Iuda îi ia cu el pe păcătoșii care nu se pocăiesc, pe cei necredincioși.

„O, dacă ai fi un vindecător trimis de Dumnezeu, ai face cutare lucru! Dacă ai fi așa, ai face asta....” Vedeți? Mereu se ridică același semn de întrebare cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu! „Zilele minunilor au trecut! Dacă ești ce spui, arată-mi cutare lucru...” Vedeți? Dar Dumnezeu a spus: „Totul este adevărat!”

Priviți! Iuda Iscarioteanul a fost socotit neprihănit prin credință; el a crezut în Domnul Isus și a fost botezat. Biblia arată că ucenicii lui Isus au fost botezați. Apoi, înainte să fie trimiși în lucrare, au fost sfințiți, deoarece în Ioan 17.17 citim: *„Sfințește-i Tată prin Adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul.”*

El era Cuvântul și înainte de a fi făcută răscumpărarea. Cu alte cuvinte: „Tată, Eu îi sfințesc pe aceștia prin sângele Meu vărsat pentru ei.” El le-a dat putere asupra duhurilor necurate și astfel au plecat și au scos dracii afară și i-au vindecat pe cei bolnavi. Este adevărat? S-au întors plini de bucurie, sărind și laudându-L pe Dumnezeu. Și au zis: *„Chiar și duhurile rele ni se supun!”* Dar ce le-a răspuns Isus? *„Nu vă bucurați pentru că vi se supun duhurile rele, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.”* (Luca 10.17-20). Așa-i? Și Iuda Iscarioteanul era cu ei, era unul dintre ei, era chemat, sfințit și avea numele scris în carte. Citiți Matei 10 și veți vedea că așa scrie. El i-a chemat pe fiecare dintre ei, deci și pe Iuda, apoi i-a trimis în lucrare, dându-le putere asupra duhurilor necurate.

Fiți atenți și pregătiți-vă să auziți ceva zguduitor. Iuda lucra cu Păstorul, cu Isus; era responsabil cu fondurile bisericii, dar și-a dat arama pe față înainte de Cincizecime, arătând cine era în realitate. A mai avut atâta rușine încât să se nimicească, să se spânzure de un copac și să împlinească astfel prorocia referitoare la el.

O, și acel duh al lui Iuda va veni și va crede în Domnul Isus Hristos. Da, va face exact cum a spus Domnul: *„Și dracii cred și se înfioară.”* El va veni și va predica despre sfințire, și va avea o viață cât se poate de sfântă și curată. Dar când va veni vorba de botezul cu Duhul Sfânt și de darurile Duhului, Îl va tăgădui de fiecare dată, arătând prin aceasta cine este în realitate. Da, așa este acest duh.

Din cauza aceasta a spus Isus în Matei 24: *„Vegheați, pentru că cele două duhuri vor fi atât de asemănătoare încât dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși.”* Este adevărat? Dar unde se așează Etalonul...

Frate, mai bine i-ai crede pe predicatorii de modă veche și te-ai pune în ordine cu Dumnezeu. Așa este. Tu nu trebuie să ai doar o formă de evlavie și apoi să-l tăgăduiești puterea, ci trebuie să crezi și să posezi tot ceea ce a dat El. Amin.

Vă simțiți bine cu toții? (Amin).

„Când vom merge cu toții în cer,

Ce zi fericită va fi!

Când Îl vom vedea pe Isus

Vom cânta și ne vom striga biruința.

Când vom merge cu toții în cer,

Ce zi fericită va fi!

Când Îl vom vedea pe Isus

Vom cânta și ne vom striga biruința.”

Aleluia! Un moment. Câți dintre voi Îl iubesc din toată inima? Ridicați mâna și spuneți: „Slăvit să fie Domnul!” (Slăvit să fie Domnul).

„Doamne, eu cred întreaga Evanghelie.” (Doamne, eu cred întreaga Evanghelie).

„Ajută-mă să fiu slujitorul Tău.” (Ajută-mă să fiu slujitorul Tău). Aleluia! Îl iubiți? Amin.

Un tânăr, care s-ar putea să mă asculte în seara aceasta, a venit aici sus și a ascultat predica mea. La un moment dat, sora Lula a început să strige acolo în spate. Tânărul de care vă spun este învățător la școala duminicală din biserica baptistă de aici. El a venit la mine la încheierea adunării și mi-a spus: „Billy, mi-a plăcut predica ta până când a început să strige femeia aceea și să zică: „Mulțumesc, Isuse! Slăvit să fie Domnul! Iar câte un bărbat (fratele Seward) striga și el: „Slăvit să fie Domnul! Amin.”

Eu predicam mesajul: „Pierzând dreptul de întâi născut,” și vorbeam despre Esau, care și-a vândut dreptul de întâi născut. Și acești frați strigau în timp ce eu predicam.

„O,” spunea el, „asta-mi dă fiori reci pe spinare! N-aș putea suporta așa ceva.” Când l-am auzit ce spune, i-am zis: „Frate, dacă ai să ajungi vreodată în cer, vei muri înghețat pentru că acolo se strigă zi și noapte, slavă lui Dumnezeu.” Așa este, fraților. O, da!

O, eu aștept să-L văd și să-L privesc în ochi,

Să-i cânt o veșnicie

De harul care m-a mântuit.

Să-mi ridic vocea pe cărările slavei,

Să mă bucur că am părăsit toate grijile,

O, eu vreau să-L văd, să-L privesc în ochi,

Să-l cânt o veșnicie

De harul care m-a mântuit

Să-mi ridic vocea pe cărările slavei,

Să mă bucur că am părăsit toate grijile.”

Amin. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Neville. În ordine, vino aici. Amin.

Amin -